

82.

U M O W A

między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką w sprawie zapobieżenia podwójnym opodatkowaniom w dziedzinie bezpośrednich podatków państwowych, podpisana w Warszawie dnia 23 kwietnia 1925 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 30 lipca 1925 r.—Dz. U. R. P. № 88 poz. 610).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
M Y, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia dwudziestego trzeciego kwietnia tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku podpisana została w Warszawie pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Czechosłowackiej umowa w sprawie zapobieżenia podwójnym opodatkowaniom w dziedzinie bezpośrednich podatków państwowych o następującem brzmieniu dosłownem:

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką w sprawie zapobieżenia podwójnym opodatkowaniom w dziedzinie bezpośrednich podatków państwowych.

Rzeczpospolita Polska i Republika Czechosłowacka celem zapobieżenia podwójnym opodatkowaniom w dziedzinie bezpośrednich podatków państwowych,

postanowiły zawrzeć co do tego umowę i zamianowały w tym celu swymi pełnomocnikami, a to:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej:

JUDra Karola Birgfellnera, sędziego Najwyższego Trybunału Administracyjnego,

Prezydent Republiki Czechosłowackiej:

JUDra Bohumila Vlasáka, upelnomocnionego Ministra i Szefa Sekcji Ministerstwa Skarbu,

Smlouva mezi Republikou Polskou a Republikou Československou o zamezení dvojího zdanění v oboru přímých daní státních.

Republika Polská a republika Československá ve snaze, aby zamezily dvojí zdanění v oboru přímých daní státních,

rozhodly se sjednati o tom smlouvu a jmenovaly za tím účelem svými zmocněnci, a to:

President republiky Polské:

JUDr. Karola Birgfellnera, soudce nejvyššího správního soudu,

President republiky Československé:

JUDr. Bohumila Vlasáka, splnomocněného ministra a odborového přednostu ministerstva financí,

którzy po wzajemnej wymianie swych pełno-
mości, oraz po stwierdzeniu, iż są tak co do
treści jak i formy odpowiednie, umówili zgodnie, co
następuje:

Artykuł 1.

Od nieruchomości (gruntów i budynków), tu-
dzież od dochodów z tych źródeł, państwowe po-
datki bezpośrednio pobiera się w tem państwie, na
którego obszarze odnośnie nieruchomości się znajdują.

Artykuł 2.

1. Od przedsiębiorstw handlowych i przemy-
słowych, do których zalicza się także zajęcia zawo-
dowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobko-
wych tudzież od dochodów z tych źródeł, państwo-
we podatki bezpośrednio pobiera się w tem pań-
stwie, na którego obszarze odnośnie przedsiębiorstwa
są wykonywane.

Miejscem wykonywania (działalności) przedsię-
biorstwa jest to miejsce, w którym znajduje się za-
kład główny, filjalny, produkcyjny (fabryka), składow-
nia, kantor (biuro), ekspozytura zakupów i sprzedaży,
wogóle jakieś trwałe urządzenie w celu wykonywania
(prowadzenia) przedsiębiorstwa, czy to przez same-
go właściciela czy przez wspólnika lub stałego za-
stępcę (pracownika), a w braku takiego urządzenia
miejsce faktycznego wykonywania zatrudnienia o ce-
lach zarobkowych.

Za wykonywanie (miejsce wykonywania) przed-
siębiorstwa nie uważa się: objeżdżanie kraju przez
właściciela przedsiębiorstwa w celu przyjmowania
obstalunków i dostawa towarów na podstawie takich
obstalunków, oddanie towarów w komis osiadłemu
kupcowi lub wydawanie odbiorcom towarów przysła-
nych z obszaru jednego państwa na obszar drugiego,
albo zamagazynowanych w składach przewozowych
i u firm ekspedycyjnych, o ile nie odbywa się za
pośrednictwem specjalnego własnego biura lub pra-
cownika.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo wykonuje się na
obszarze obydwóch państw, wówczas każde z tych
państw pobiera bezpośrednio podatki państwowe,
przypadające tylko na działalność zarobkową, rozwi-
niętą z miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, znaj-
dującego się na jego obszarze.

Odnośnie do przedsiębiorstw wyżej wymienio-
nych obowiązuje zasada, że wspólne przychody roz-
dziela się z reguły wedle wysokości kapitału zakła-
dowego i obrotowego, przypadającego na odnośnie
miejsca wykonywania przedsiębiorstwa i wspólne wy-
datki w stosunku do przychodów. W poszczegól-
nym wypadku mogą Ministrowie Skarbu obu państw
umawiających się zgodzić się na odmienny klucz
rozdziału.

Przychody ze sprzedaży towarów zakupionych
na obszarze jednego państwa, a sprzedanych na
obszarze drugiego państwa, oraz tym przychodom
odpowiadające wydatki rozdziela się z reguły po
równej części na te miejsca wykonywania przedsię-
biorstwa, które w odnośnych transakcjach uczestni-
czyły.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo, położone na obsza-
rze jednego państwa, ze swego wyłącznie na tym

ktefi, wymiennie nawzajem své plné moci,
o nichž shledali, že jsou jak obsahem, tak formou
správné, dohodli se na těchto ustanoveních:

Článek 1.

Z nemovitostí (pozemků a budov) jakož i z příj-
mů z nich vybírají se přímé daně státní v tom státě,
v němž tyto nemovitosti leží.

Článek 2.

1. Podniky obchodní a průmyslové, k nimž po-
čítají se také zaměstnání odborná a všechna jiná za-
městnání výdělečná, jakož i příjmy z těchto pramenů
postihují se přímými daněmi státními v tom státě,
na jehož území dotčené podniky se provozují.

Místem provozování (činnosti) podniku jest místo,
kde se nachází hlavní závod, pobočný závod, výro-
bna (továrna), sklad, písařna (kancelář), nákupní a pro-
dejní expositura a vůbec jakékoliv trvalé zařízení
sloužící ku provozování (vykonávání) podniku ať již
samým majitelem nebo společníkem nebo stálým
zástupcem (zřízencem), a není-li takového zařízení,
místo skutečného vykonávání výdělečného zaměstnání.

Provozováním (místem) podniku není samo
o sobě zvláště: cestování majitele podniku za účelem
sbírání objednávek a dodání zboží na základě tako-
vých objednávek, dávání zboží do komise usedlému
obchodníku nebo odevzdávání zboží zákazníkům
z území jednoho státu do území státu druhého za-
slaného nebo zboží složeného ve skladě podniku
transportního nebo zasilatelského, pokud toto neděje
se vlastní kanceláří nebo zřízencem.

2. Provozuje-li se podnik na území obou států,
vybírá každý stát příslušné státní daně přímé jen
potud, pokud připadají na výdělečnou činnost vyví-
jející se z místa provozování na jeho území.

Pro tyto podniky platí zásada, že zpravidla
rozdělí se společné příjmy dle výše základního a pro-
vozovacího kapitálu, který připadá na příslušné pro-
vozovny, společná vydání v poměru ku příjmům.
V jednotlivých případech mohou se finanční mini-
stři obou smluvních stran shodnouti na jiném roz-
dělovacím klíči.

Příjmy docílené v jednom státě z prodeje zbo-
ží ve státě druhém nakoupeného, jakož i výdaje těmto
příjmům odpovídající rozdělí se zpravidla stejným
dilem na místa provozování podniku, která při tom
spolupůsobila.

3. Rozšiřuje-li podnik, jenž se nalézá jen na
území jednoho státu, odtud svoji výdělečnou činnost

obszarze znajdującego się miejsca wykonywania rozciąga działalność swą zarobkową również na obszar drugiego państwa, wówczas przedsiębiorstwo takie podlega bezpośrednim podatkom państwowym tylko w tem państwie, na którego obszarze wyłącznie ma miejsce działalności.

4. Rządy obu państw umawiających się są zgodnego zapatrywania, że pobór przez Rzeczpospolitą Polską zasadniczego państwowego podatku przemysłowego według przepisów ustawy z 14 maja 1923 poz. 412 Dz. U. R. P. w tych przypadkach, w których zatrudnienie przemysłowe lub handlowe podlega wyłącznie zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, nie sprzeciwia się zasadom niniejszej umowy.

Artykuł 3.

Od wierzytelności, zabezpieczonych na nieruchomościach, od majątków, przywiązanych do obszaru jednego z państw umawiających się fideikomisem lub innymi przepisami prawnymi, oraz od dochodów z nich pobiera się bezpośrednio podatki państwowe w tem państwie, na którego obszarze znajduje się obciążona nieruchomość lub majątek, przywiązany do obszaru.

Każdemu z państw umawiających się zastrzega się nieograniczone prawo do podatku od kapitałów i rent, o ile ten podatek pobiera się u źródła w drodze potrącenia lub za pośrednictwem innej osoby, aniżeli obowiązanaj do opłaty podatku; zastrzeżenie to nie narusza jednak prawa drugiego państwa do poboru podatku od tychże kapitałów i rent na zasadzie ustaw, obowiązujących na jego obszarze.

Artykuł 4.

Tantiemy oraz płace służbowe, emerytury i zaopatrzenia, wypłacane przez państwo, związki komunalne (samorządowe) i inne tego rodzaju publiczne korporacje i fundusze podlegają opodatkowaniu tylko na rzecz tego państwa, z którego następuje wypłata.

Artykuł 5.

Z wyjątkiem zastrzeżeń, zawartych w artykułach 1. do 4. obywatele Rzeczypospolitej Polskiej względnie Republiki Czechosłowackiej opłacają bezpośrednio podatki państwowe tylko na rzecz tego państwa, w którym mają miejsce zamieszkania, mają siedzibę lub przebywają, o ile nie mają miejsca zamieszkania.

Jeżeli osoby tego rodzaju mają miejsce zamieszkania na obszarze obu państw umawiających się, wówczas opłacają one bezpośrednio podatki państwowe tylko w tem państwie, którego są obywatelami.

Za miejsce zamieszkania po myśli niniejszej umowy uważa się to miejsce, w którym dana osoba posiada mieszkanie (mieszka) wśród okoliczności, ujawniających zamiar trwałego pobytu.

Artykuł 6.

1. Nadzwyczajną państwową daninę według polskiej ustawy z dnia 16 grudnia 1921 r. poz. 1/1922 Dz. U. R. P. i podatek majątkowy według polskiej ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. poz. 746/1923 Dz. U. R. P. z jednej strony, a daninę majątkową

také na území státu druhého, podléhá přímým daním státním toliko v tom státě, na jehož území má vylučně místo provozování.

4. Obě smluvní strany shodují se v tom, že vybírání státní základní daně živnostenské republikou Polskou podle předpisů zákona ze dne 14. května 1923, čís. 412 Dz. U. R. P. v těch případech, ve kterých živnostenská neb obchodní činnost podléhá výhradně jen základní dani živnostenské, neodporuje zásadám této smlouvy.

Článek 3.

Pohledávky zajištěné na nemovitostech, majetek fideikomiséem nebo jinými právními předpisy na území některé smluvní strany vázaný jakož i příjmy z těchto pramenů postinují se přímými státními daněmi v tom státě, v němž zavazena nemovitost leží nebo vázaný majetek se nachází.

Každé ze smluvních stran vyhražuje se neomezené právo na daně z kapitálů a rent, pokud tato daň vybírá se u pramene, srázkou nebo prostřednictvím jiné osoby než osoby, ku placení daně povinné; tato výhrada nezabraňuje však druhému státu, aby z týchž kapitálů a rent vybíral daň dle zákonů na jeho území platných.

Článek 4.

Tantiemy, dále služební platy, pense a zaopatřovací požitky, vyplácené státem, svazky komunálními (samosprávnými) jakož i jinými takovými veřejnými korporacemi a fondy podléhají daním pouze v tom státě, odkud výplata se děje.

Článek 5.

S výhradou ustanovení článků 1. až 4. státní příslušníci republiky Československé, resp. republiky Polské platí přímé daně státní pouze v tom státě, ve kterém mají bydliště anebo, není-li tu bydliště, v tom státě, v němž se zdržují.

Mají-li bydliště na území obou států, platí přímé daně státní pouze v tom státě, jehož jsou příslušníky.

Za bydliště ve smyslu této smlouvy považuje se místo, v němž někdo má být (bydlí) za okolností, z nichž lze souditi na úmysl trvalého pobytu.

Článek 6.

1. Mimořádná státní dávka dle polského zákona ze dne 16. prosince 1921, čís. 1. Dz. U. R. P. z roku 1922 a dávka z majetku dle polského zákona ze dne 11. srpna 1923, čís. 746 Dz. U. R. P. s jedné strany a dávka z majetku a přírůstku na majetku dle česko-

i daninę od przyrostu majątkowego według czechosłowackiej ustawy z dnia 8 kwietnia 1920 r., č. 309/1920 Sb. z. a. n. z drugiej strony, uznaje się jako daniny równorodne.

2. O wymiaru tych danin stosuje się analogicznie postanowienia artykułów 1 do 5 tak co do osób fizycznych jak i prawnych; obydwaj państwa, umawiające się są zgodnego zapatrywania, że majątek ruchomy ma być opodatkowany w myśl art. 5 tylko na rzecz tego państwa, na którego obszarze obowiązuje do opłaty danin ma miejsce zamieszkania, o ile zaś ma miejsce zamieszkania na obszarze obydwóch państw, na obszarze tego, którego jest obywatelem.

3. O ile zmiany, zasze w czasie między dniem miarodajnym dla wymiaru czechosłowackiej daniny a dniem miarodajnym dla wymiaru danin polskich w stosunkach osobistych obowiązanego do opłaty tych danin, lub w sposobie lokacji jego majątku ruchomego, miałyby spowodować w poszczególnych wypadkach podwójne opodatkowanie, Ministrowie Skarbu państw umawiających się porozumiają się co do zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu, względnie co do rozdziału daniny albo podatku majątkowego na obszary obu państw według zasad słuszności.

4. Postanowienia niniejszej umowy nie mają zastosowania w wypadkach, w których zastosowanie postanowień niniejszego artykułu prowadziłoby do zwolnienia od polskiej daniny, względnie podatku majątkowego, lub do zmniejszenia tych danin i jeżeliby jednocześnie opodatkowanie czechosłowacką daniną majątkową, było niemożliwe.

5. Postanowienia niniejszej umowy nie mają również zastosowania do majątku obywateli (osób fizycznych, spadków wakujących, względnie nieobjętych) jednego lub drugiego z umawiających się państw oraz do osób prawnych, mających siedzibę na obszarze dotyczącego państwa, jeżeli majątek ten został nabyty lub ulokowany na obszarze drugiego państwa po roku 1918.

Artykuł 7.

Za czas do końca 1918 roku pobiera się bezpośrednio podatki państwowe na obszarze każdego z państw umawiających się na zasadzie przepisów podatkowych wówczas obowiązujących, z tem jednak zastrzeżeniem, że w dniu 31 grudnia 1924 prawomocne wymiary nie ulegną reasumcji z tego tylko powodu, że zasady te zostały przy wymiarze naruszone.

O ileby wskutek zastosowania dawnych przepisów podatkowych według poprzedniej części niniejszego artykułu wynikło podwójne opodatkowanie, stosować się będzie w sposób analogiczny zasady, wyrażone w artykułach 1 do 5 niniejszej umowy; w razie potrzeby Ministrowie Skarbu obu państw umawiających się porozumiają się co do sposobu zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu względnie co do słusznego klucza rozdziału przypadającego podatku.

Artykuł 8.

Oдноśnie do tej części obszaru Śląska Cieszyńskiego, obecnie należącej do Czechosłowacji, która

slovenského zákona ze dne 8. dubna 1920 čis. 309 Sb. z. a. n., se strany druhé považují se za dávky stejnorodé.

2. Při ukládání těchto dávek použije se obdobně článků 1. až 5. jak pro osoby fyzické, tak pro osoby právnické; obě smluvní strany shodují se, aby movité jmění bylo ve smyslu čl. 5. zdaněno pouze v tom státě, na jehož území poplatník má bydliště a má-li v obou státech bydliště, v tom státě, jehož jest příslušníkem.

3. Pokud změny v osobních poměrech poplatníkových nebo změny ve způsobu uložení jeho majetku, které nastaly v době mezi dnem rozhodným pro uložení dávky československé a mezi dnem rozhodným pro uložení dávky polské přivodí snad v jednotlivých případech dvojí zdanění, finanční ministři smluvních stran dorozumí se za účelem odstranění dvojího zdanění, resp. rozdělení dávky na území obou států dle zásad slušnosti.

4. Ustanovení této smlouvy nelze užiti, kdyby ustanovení tohoto článku vedlo k osvobození od polské dávky nebo ku zmenšení této a kdyby zároveň nebylo možné zdanění československou dávkou z majetku.

5. Rovněž se nevztahují ustanovení této smlouvy na majetek příslušníků jedné nebo druhé ze smluvních stran (neodevzdaných pozůstalostí) jakož i právnických osob, jež mají sídlo na území té které smluvní strany, nabytý nebo uloženy na území druhé smluvní strany po roce 1918.

Článek 7.

Za dobu do konce roku 1918 vybírají se na území každé smluvní strany přímé státní daně na základě daňových ustanovení tehdy platných, avšak s omezením, že daňové předpisy, které 31. prosince 1924 byly již právoplatnými, nemohou býti reasumovány pouze z toho důvodu, že tyto zásady při předpisu byly porušeny.

Pokud v důsledku použití dřívějších ustanovení ve smyslu prvního odstavce tohoto článku nastalo dvojí zdanění, budiž za účelem odstranění tohoto dvojího zdanění obdobně použito zásad v čl. 1. až 5. této smlouvy obsažených; případně dorozumí se finanční ministři obou smluvních stran o způsobu odstranění takového dvojího zdanění, pokud se tyče rozdělení příslušných daní podle slušného měřítká.

Článek 8.

Ohledně oné části území Těšínského Slezska, která nyní patří republice Československé, před

przed dniem 10 sierpnia 1920 r. znajdowała się w zarządzie Władz Polskich oraz odnośnie do tej części Spisza i Orawy, obecnie należącej do Polski, która poprzednio pozostawała w zarządzie Władz Czechosłowackich, uznaje się podatki bezpośrednie państwowe, pobrane przez władze tego państwa umawiającego się, pod którego zarządem owe obszary znajdowały się poprzednio, jako prawnie pobrane, tak że drugie państwo takich podatków po przejęciu zarządu za czas ubiegły po raz wtóry pobierać nie będzie, o ile płatnik wykaże zapłatę tych podatków.

Postanowienia niniejsze mają zastosowanie również do obszaru, który przypadł Republice Czechosłowackiej na podstawie uchwały Komisji Delimitacyjnej Polsko-Czechosłowackiej z dnia 29 kwietnia 1924 r.

Artykuł 9.

Umowa niniejsza nie ma zastosowania do handlu obnośnego i rozwozowego.

Artykuł 10.

W celu wykonania niniejszej umowy władze skarbowe państw umawiających się udzielają sobie bezpośredniej wzajemnej pomocy, przyczem do zapytań z jednej strony a udzielonych wyjaśnień z drugiej strony stosują się przepisy o zachowaniu tajemnicy. Akt urzędowych nie udziela się. W korespondencjach wzajemnych używają władze języka polskiego, względnie czechosłowackiego.

Co do pomocy przy przymusowem ściąganiu podatków obowiązuje osobna umowa.

Artykuł 11.

O ileby co do stosowania względnie wykładni tej umowy w poszczególnych wypadkach powstały wątpliwości, tudzież o ileby w poszczególnych wypadkach mimo niniejszej umowy podwójne opodatkowanie było możliwe. Ministrowie Skarbu państw umawiających się porozumią się celem załatwienia takich wypadków w myśl zasad słuszności.

Artykuł 12.

Postanowienia niniejszej umowy—z wyjątkiem artykułów 7 i 8 stosują się do wymiaru bezpośrednich podatków państwowych na lata od 1919 r. począwszy.

Artykuł 13.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w najbliższym czasie w Pradze.

Umowa wchodzi w życie piętnastego dnia po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych.

Każde z państw umawiających się może wymówić niniejszą umowę najpóźniej na sześć miesięcy przed upływem roku kalendarzowego, w którym to wypadku umowa traci moc obowiązującą z końcem tegoż roku kalendarzowego.

Umowę niniejszą sporządzono w dwóch równobrzmiących oryginałach, a to każdy w języku polskim i czechosłowackim; obydwie teksty są autentyczne.

10. srpnem 1920 však nalézala se ve správě polských úradů, dále ohledně oné části území Spišského a Oravského, která nyní patří republice Polské, avšak dříve nalézala se ve správě úradů československých, považují se přímé státní daně, které byly vybrány úřady oné smluvní strany, v jejíž správě zmíněná území dříve se nalézala, za vybrané po právu, tak že druhá smluvní strana po převzetí správy nebude za minulost podruhé vybíratí těchto daní, pokud poplatník prokáže, že daň již zaplatil.

Ustanovení toto platí též pro území, jež připadlo republice Československé usnesením rozhraničovací komise československo-polské ze dne 29. dubna 1924.

Článek 9.

Tato smlouva nevztahuje se na živnosti podomní a kočovné.

Článek 10.

Ku provedení této smlouvy finanční úřady smluvních stran poskytují sobě navzájem bezprostřední pomoci, při čemž pro dotazy jedné strany a sdělení druhé strany platí ustanovení o zachovávaní tajemství. Spisy se nezasílají. Při vzájemné korespondenci používají úřady řeči československé případně polské.

O pomoci při nuceném vybírání daní plat zvláštní smlouva.

Článek 11.

Pokud by používání této smlouvy nebo její výklad v jednotlivých případech narážel na pochybnosti pokud by dále přes tuto smlouvu v jednotlivých případech dvojí zdanění bylo možné, dorozumí se finanční ministři smluvních stran o rozřešení takových případů způsobem co nejspravedlivějším.

Článek 12.

Ustanovení této smlouvy — vyjmajíc článek 7 a 8 — použije se pro ukládání přímých daní státních pro léta rokem 1919 počínajíc.

Článek 13.

Smlouva tato bude ratifikována a ratifikační listiny budou vyměněny co nejdříve v Praze. Nabude působnosti patnáctého dne po výměně ratifikačních listin.

Každá ze smluvních stran může tuto smlouvu vypovědět nejpozději šest měsíců před uplynutím kalendářního roku, v kterémžto případě smlouva pozbývá působnosti koncem téhož kalendářního roku.

Smlouva byla vyhotovena ve dvou stejnopisech a to každý v jazyku polském i československém; obojí znění jest autentické.

Na dowód czego podpisali wymienieni wyżej pełnomocnicy tę umowę i zaopatrzyli ją swemi pieczęciami.

Dan w Warszawie, dnia 23 kwietnia 1925 r.

Za Rzeczpospolitą Polską:
Dr. Karol Birgfellner m. p.

Za Republikę Czechosłowacką:
Dr. Bohumil Vlasák m. p.

PROTOKÓŁ KOŃCOWY

do umowy, zawartej między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką w sprawie zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu w dziedzinie bezpośrednich podatków państwowych.

Strony umawiające się wyrażają zgodnie zapamiętanie:

1) że uposażenia służbowe nie podpadają pod postanowienia artykułu 2, jako „zajęcia zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych”, lecz pod postanowienia artykułu 5;

2) że z zastrzeżeniem postanowień artykułu 11 postanowienia niniejszej umowy nie mają zastosowania do osób prawnych z wyjątkiem artykułów 6, 7 i 8;

3) że spadki wakujące traktowane będą tak, jak gdyby spadkodawca pozostawał jeszcze przy życiu;

4) że postanowienia artykułu 3 część 2 dotyczą tylko podatków przychodowych, nie dotyczą zaś podatku dochodowego;

5) że wypłaty w myśl artykułu 4 na rachunek państwa i innych w rachubę wchodzących instytucji, mających siedzibę na obszarze danego państwa, uważa się jako wypłatę z obszaru tego państwa;

6) że w przypadkach z artykułu 6 część 3 żadne z państw umawiających się nie będzie żądało dla siebie danin w całości li tylko z racji wcześniejszego terminu, według którego daniny te pobiera się;

7) że dokumenty i materiały techniczne (katastry, wykazy, spisy), odnoszące się do Śląska Cieszyńskiego względnie Spisza i Orawy mają być rozdzielone we wzajemnym porozumieniu pomiędzy państwami umawiającymi się, zależnie od części powyższych obszarów, jakie przypadły poszczególnym państwom;

8) że przy ustalaniu obustronnych podatków majątkowych od wartości wierzytelności hipotecznych, będą obligacje i listy zastawne, wydane na podkładzie tych wierzytelności, uznane za pozycję potrącalną, a to w myśl przepisów obowiązujących w odnośnym państwie co do wymierzania podatku majątkowego.

Dan w Warszawie, dnia 23 kwietnia 1925 r.

Za Rzeczpospolitą Polską:
Dr. Karol Birgfellner m. p.

Za Republikę Czechosłowacką:
Dr. Bohumil Vlasák m. p.

Tomu na svědomí podepsali shora jmenovaní zmocněnci tuto smlouvu a opatřili ji svými pečeti.

Dáno ve Varšavě, dne 23 dubna 1925.

Za republiku Polskou:
L. S. Dr. Karol Birgfellner v. r.

Za republiku Československou:
L. S. Dr. Bohumil Vlasák v. r.

DODATEČNÝ ZÁPIS

ku smlouvě mezi republikou Polskou a republikou Československou o zamezení dvojího zdanění v oborupřírodních daní státních.

Smluvní strany jsou shodného názoru:

1. že služební platy nespádají pod ustanovení čl. 2. (jako „zaměstnání odborná a všechna jiná zaměstnání výdělečná“), nýbrž pod ustanovení čl. 5.,

2. že s výhradou ustanovení článku 11. nemá býti použito ustanovení této smlouvy vyjímajíc čl. 6., 7. a 8. na osoby právnické,

3. že s neodevzanými pozůstalostmi bude se tak nakládati, jako kdyby zustavitel byl dosud na živu,

4. že ustanovení článku 3., odst. 2. týkají se jen daně výnosové, nikoliv však daně z příjmu,

5. že výplaty ve smyslu čl. 4. na účet státu a jiných v úvahu přicházejících institucí, které na území dotčeného státu mají sídlo, budou se považovati za výplaty z území tohoto státu,

6. že dávky v případech článku 6., odst. 3. nebudou žádným ze smluvních států požadovány zcela pouze z důvodů dřívějšího pro výměru dávky rozhodného dne,

7. že listiny a technický materiál (katastr, výkazv, seznamy), které se týkají Těšínského Slezska, případně Spise a Oravy, mají býti rozděleny ve vzájemné dohodě mezi smluvní státy dle dílů území, jak jednotlivým státům připadly,

8. že při ukládání oboustranných dávek z majetku hypotečních pohledávek budou obligace a listy zástavní, vydané na podkladě těchto pohledávek, pokládány za srážkovou položku a to podle předpisů platných pro ukládání dávek z majetku v dotčeném státě.

Dáno ve Varšavě, dne 23. dubna 1925.

Za republiku Polskou:
L. S. Dr. Karol Birgfellner v. r.

Za republiku Československou:
L. S. Dr. Bohumil Vlasák v. r.

Zaznajomiwszy się z powyższą umową uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z zawartych w niej postanowień, oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 28 września 1925 r.

(—) *S. Wojciechowski*

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej

Prezes Rady Ministrów:

(—) *W. Grabski*

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) *Al. Skrzyński*

